

AMOR EN COLORS

Estimada meva,

Adoro el transcórrer per totes les estacions al teu costat, encara que suposi ser molt agosarat per això. Jo que sóc tímid no entenc com ho porto.

A l'estiu amb la teva roba festiva, florejada iicolorida, destaqués tant. Ets excèntrica i jo envermelleixo al teu costat amb les teves combinacions extremes. Si els meus ulls s'adapten a tant colorit, dic jo que ha de ser amor.

Si callo davant les tovalloles de platja que estires a la sorra amb aquell somriure murri sabent que m'envermelleix i no fujo quant et veig treure-les de la motxilla, ha de ser amor. No passem desapercibuts, al contrari totes les mirades s'ubiquen cap a nosaltres. Em vull fondre, encara que continuo al teu costat. I si continuo al teu costat, ha de ser amor. A la primavera, amb les teves mitges fines ratllades, em treus també els colors, però tot i així t'acompanyo pel barri de la mà.

Quan algun matí primaveral de cap de setmana, et vinc a buscar per passejar i m'obres la porta amb els teus cabells tant esvalotats del matí, i em quedo bocabadat somrient-te, segueix sent amor.

A l'hivern, quan compartim pel·lis en família i tu vas amb aquelles sabatilles d'animals peludes que passeges somrient, i amb els teus pijames de colors cridaners, et segueixo mostrant tot el meu amor.

La teva roba festiva, els teus tons estridents, els teus jerseis de rens que passeges pel carrer, són el sol quan hi ha ocàs.

A la tardor, si suporto passar tardes senceres a la teva habitació de parets multicolors i no surto flipat, és que ha de ser amor. A un altre li donaria un patatús, com si li fotessin una paellada al cap o hagués sopat fongs al·lucinògens.

I Déu, quan surts amb una sabata diferent a cada peu, em moro de vergonya. Però tot i així, tu fas emocionant la vida d'un ésser tan insípid com jo. No t'importen les mirades de la gent. Tu necessites el color, et fa estar de bon humor, i no et talles, però cal tant? De vegades necessito hiperventilar, amb els ulls ben oberts, com si no pogués ser real la visió. Si ho suporto tot, encara que causi desequilibri a les cèl·lules del meu cervell, ha de ser amor.

I en qualsevol que sigui l'estació, més d'una vegada et dono una ullada suplicant: "No, no surtis així!", però ni cas, sortir formal és superior a tu. I davant la meua mirada estupefacta em contestes: "Si no porto ara el que m'agrada, quan ho portaré?" I tens raó. Així que ho porto estoicament.

I he de confessar que quan véns a casa meua a passar el dia amb la meua família, adoro veure el penjador amb els teus abrics i bosses de coloraines. Només arribar li dones color a casa nostra, omplis el nostre apagat rebedor de vitalitat i tons vius.

I encara que de vegades pateixo sobredosi de tant color, ets la meua vitamina. Divertida i frívola, una enginyera d'idees fresques amb estil propi. Eixa tu, el meu sol.

I si m'agrada tot de tu, ben ho saps, és amor.

Gràcies amor per totes les bogeries, les rialles i els petons.

T'estimo.